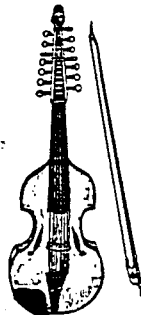

Viola d'Amour

Přemnohé osud štědře obdaroval,
jedno však jim chybělo jak sůl:
aby si aspoň jednou za svůj život
zahráli na violu d'amour.

Ten kdo to zkusi, zůstane jí věren,
ať již hraje v mol nebo dur;
nešťastník, kdo nemá ani zdání
o tónech violy d'amour.

Při denní práci, v shonu žití,
moc by to stálo -- „Řekni bratře můj!“
Při tom všem však stále může znít
Tiše i nahlas viola d'amour.

A zní-li někdy trochu rozladěně,
to nic, příteli, upokoj se zase:
nebude dlouho trucovat v své kráse
sladká viola d'amour.

Člověk často marně hledá víru
v světě plném záští, šťastný dvůr,
ale ouha: není štěstí, míru,
chybí-li hlas violy d'amour.

Až konečně přijdeš vzhůru
do nebeské síně Petrovy, pak rci:
„Chci být jedním z andělského kůru,
hraju na violu d'amour!“

Petr dí: „Aj, Ty nám právě chybiš,
donesu Ti dvě z mých partitur;
máš tu u nás hříchů požehnaně,
ale zůstaň – a hrej na violu d'amour.“

*Ernst Fleischhauer
Dražďany 1913
(přeložil J. Matys)*